

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.632 van 19 december 2014
in de zaak A. 212.684/X-15.814.**

In zake : Leon VAN DEN BROECK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Annemie Van Deun
kantoor houdend te 2360 Oud-Turnhout
Steenweg op Turnhout 87/1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIERAAD
VAN ANTWERPEN

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 5 juni 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. A/2014/0310 van 29 april 2014 van de eerste kamer van de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking van 27 juni 2014.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Wouter De Cock heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 november 2014.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jean Marie Paklons, die *loco* advocaat Annemie Van Deun verschijnt voor de verzoekende partij, en juriste Véronique Elsemans, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Wouter De Cock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Het bestreden arrest verklaart het beroep van verzoeker tot vernietiging van het besluit van 21 februari 2013 van verweerster ongegrond.

4. Met het voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) bestreden besluit van 21 februari 2013 weigert verweerster aan verzoeker een stedenbouwkundige vergunning “voor de bouw van een tweewoonst”.

IV. Onderzoek van het enig cassatiemiddel

Uiteenzetting van het middel

5. Verzoeker voert aan dat verweester “ten onrechte [stelt] dat het bouwperceel woonuitbreidingsgebied betreft” aangezien hij “het perceel gekocht [heeft] als bouwgrond en met een stedenbouwkundig attest attesterende het perceel als bouwgrond” en dat de RvVb “stelt dat verzoeker ten onrechte stelt dat het bouwperceel bouwzone betreft en niets bewijst terzake”. Hij stelt verder dat verweester “niet bewijst dat het bouwperceel woonuitbreidingsgebied zou betreffen” en dat de RvVb “ten onrechte de bewijslast om[draait]” en “de bewijskracht der bijgebrachte stukken” miskent. Verzoeker verwijst in dit verband naar zijn stuk 6 dat een uitvergroting is “uit het gewestplan” waaruit “blijkt dat het perceel wel degelijk bouwzone betreft” en stelt dat de stukken van verweester “geen bewijskracht [hebben] vermits het vooreerst niet duidelijk is welke plannen het betreft en hoe die tot stand zijn gekomen en het voorts *prima facie* eigen opgestelde plannen betreft, blijkbaar verkeerd ingekleurd” en dat “[e]nkel het gewestplan [...] bewijskrachtig” is.

Verzoeker betoogt voorts dat “[a]angenomen dat de grond zich in woonuitbreidingsgebied zou bevinden [...] er [dient] te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat het initiatief van de gemeente dient te worden afgewacht teneinde een bouwvergunning toe te staan” omdat “[d]e algemene bestemming van groepswoningbouw die art. 5.1.1 voorziet in afwachting dat de bevoegde overheid over de ordening van het gebied beslist [...] meer toe[laat] dan sociale woningbouw en [...] zuiver particulier initiatief niet uit[sluit]”. Verzoeker stelt dan dat zijn aanvraag “een meergezinswoning met gemeenschappelijke inkom [betreft] waarbij er op de achterste en rechter perceelgrens een garage met twee autostaanplaatsen wordt voorzien” en dat de aanvraag “aldus het tegelijk en gemeenschappelijk oprichten van woningen” betreft “in overeenstemming met artikel 5.1.1 Inrichtingsbesluit en de Omzendbrief 8.7.1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen”.

Verzoeker voert tot slot aan dat moet “worden vastgesteld dat verzoeker gediscrimineerd wordt vermits er in de onmiddellijke omgeving, in woonuitbreidingsgebied, wél vergunningen werden toegekend” en dat de RvVb “de bewijskracht der stukken [miskent] vermits uit [zijn bijgebrachte foto’s] blijkt dat er in de onmiddellijke omgeving wel degelijk in woonuitbreidingsgebied individuele woningen gebouwd werden”.

Beoordeling

6. Na de vaststelling dat het perceel van verzoeker “volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 30 september 1977 vastgesteld gewestplan ‘Turnhout’, gelegen [is] in woonuitbreidingsgebied”, overweegt het bestreden arrest dat verzoeker “geen enkel document voor[legt] waaruit blijkt dat het perceel niet gelegen is in woonuitbreidingsgebied”, dat “uit de stedenbouwkundige informatie van het perceel, overgenomen in de notariële aankoopakte van 3 maart 1998, waarbij de verzoekende partij eigenaar wordt van het perceel, [blijkt] dat het perceel gelegen is in woonuitbreidingsgebied” en dat “[u]it het uittreksel van het kadasterplan [...] blijkt [...] dat het perceel gelegen is in woonuitbreidingsgebied”.

Door aldus te beslissen, schendt het bestreden arrest niet artikel 5.1.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 ‘betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen’.

7. De artikelen 1319, 1320 en 1322 B.W. die de bewijskracht van de akten betreffen, zijn niet van toepassing op de uitlegging van stuk 6 van verzoeker, dat het bij koninklijk besluit van 30 september 1977 vastgestelde verordenend gewestplan Turnhout is.

8. Voorts mag de Raad van State als administratieve cassatierechter niet in tweede instantie de feitelijke beoordeling van de RvVb overdoen maar mag hij enkel nagaan of het hem voorgelegde arrest overeenkomstig de wet is genomen. Luidens artikel 14, § 2, van de

gecoördineerde wetten op de Raad van State treedt de afdeling bestuursrechtspraak in geval van cassatieberoep “niet in de beoordeling van de zaken zelf”. In zoverre de middelonderdelen de beoordeling in feite van de gegevens van de zaak hetzij door verweerster in haar voor de RvVb bestreden beslissing van 21 februari 2013, hetzij door de RvVb zelf bekritiseert, is het middel onontvankelijk.

9. Het middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negentien december 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Johan Lust